

A lovaskocsit elnehezítő Halál

Egyszer egy bagotai ember ěment Szentpéterre búcsúra. Jó mulathatott, mert bizony nem nagyon szedődött haza. Má' jó beesteledett és még mindig a kocsmába' ivott. Végre is nagy nehezen a rokonok rátudták beszéni, hogy má' mennyen haza. Már bizony ijjē tizenegy vót. Hát az ember befogta a lovait és elindult hazafelé. Mikor a kiserdőhő' irt, hát a lovak ěkesztek nagyon fújnyi, nagyon melegük vót nekik. Alig birták húzni a kocsit.

– Hát mi a fene olyan nehéz, hisz nem hozok én semmit se! – mondja az ember. Mí' nem tudják elhúzni a kocsit az én lovaim?

De bizony a lovak egy tapott se tovább. Megátak és tovább egy lipíst se csinátak. Akkor az ember visszáníz, hát Uramfia, egy fehérbe őtözött alak út a kocsin. Hát ez meg ki, és hogy kerül ide? Az ember má' ippen rá akart húzni az ostorával, mikor eszibe gyűtt, hogy ilyenkor nem érdemes senkit se bántanyi, mert nem tudja az ember, hogy kivē' van dóga. De jó is tette, hogy bikességbe' hagyta az idegen alakot, mert bizony ez maga a Halál vót. „De mit akar ez velem?” – gondóta az ember, és tovább szólítgatja lovait, hogy menjenek. De ezek csak netovább. Akkor az ember egy kis bátorságra kapott és ěkezte szípen kírnai a Halált, hogy lenne olyan jó és hanná bíkibe' itet, mert még messzire kő' neki menni. A Halál először csak út, míg vigre is leszát a kocsi'ru', de előzőleg úgy megrázta a kocsi ódalát, hogy ennek minden lőcse kiesett. Azután pedig bement az erdőbe, de a fák csak úgy töredezték ki amerre ment. Szegény ember egészen eszmiletlen vót, pedig má' a bortu' teljesen kijőzanodott. Meg vót nagyon ijedve.

No de semmi, sokáig nem gondókozhatik, hanem odavág a lovak közé és gyerünk. Hát a lovak úgy vitték a kocsit, mint a pillék. Szerencsésen haza is irt. Kifogta a lovakat. Adott nekik ennyi, maga pedig bement a szobába, és alunnyi ment. Hiába kérdeztek tüle hogy-hogy mint vót, nem beszélt semmit sem. Lefekűdt és többé föl sem kelt, reggel halva találták az ágyban.